

ΟΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥ ΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΑΤΑΥΤΑ πρέπει να υπάρχει στον πύργο κάποιο τέτοιο μυστικό διαμέρισμα. Πού βρίσκεται όμως;

Χτές τη νύχτα η μικρή έγγονή του καθηγητού έδειξε πάλι σημεία άνησυχίας. Μισοσηκώθηκε έξωφρα στο κρεβάτι της κι άρχισε να κυττάη άφηρημένα γύρω, σαν κάτι να ζητούσε. Ευπνήσαμε άμέσως τον καθηγητή. Μας έγγενε να μην κάνουμε τον ελάχιστο θόρυβο και τη φέρομε στον έαυτό της ή την τρομάξουμε, και στάθηκε πλάι της, με το βλέμμα κερραωμένο άπάνω της.

Η νέα σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι της, φόρεσε πρόχειρα και ντυσταγμένα το φόρεμά της και σαν να μην μās έβλεπε, σαν να μην ύπνοχαμε καθόλου γι' αυτή, τραβήξε με τα πόδια γυμνά προς την πόρτα.

Μαντεϊόντας τον σκοπό της ο καθηγητής, πρόλαβε και πήρε το κλειδί άπ' την κλειδαριά.

Η νέα δεν κατάλαβε τίποτα. Πλησίασε στην πόρτα και προσπάθησε ν' άνοιξη. Μάταια βασανίζοταν επί άρκετή ώρα. Στο τέλος απόκαμε, άναστράψε λυπημένα και ξαναγύρισε στο κρεβάτι της.

Γύρισα και κύτταξα τον καθηγητή Βάν 'Ελισγγ. Τα μάτια του άστραφταν. Φαινόταν έξαιρετικά εύχαριστημένος. 'Αλλά γιατί;...

Μās πήρε σε μιá γωνία και μās ειπε: -'Ο Θεός μās βοηθάει! Θα βρούμε το μέρος που κρύβεται ο βρυκόλακας. Είμαι άπολύτως βέβαιος πειά γι' αυτό.

- Πώς; ρωτήσαμε. -'Απλούστατα, ο βρυκόλακας έπηρεάξει τη μικρή μου έγγονή.

Όπως ο μαγνήτης τραβάει το σίδερο, έτσι κι αυτός ο καταραμένος την τραβάει κοντά του. Θα μπορούσα να σταματήσω το κακό αυτό, τη σατανική αυτή έπληρα. Μά έχομε καιρό γι' αυτό άργότερα, όταν έξοτώσουμε το βδελυρό τέρας. Προς το παρόν, πρέπει να γίνη το έξι:

Θά λάβουμε δια μās τα μέτρα, θα όπλισθούμε καλά κι αύριο τη νύχτα, όταν η έγγονή μου σηκωθεί πάλι άπ' το κρεβάτι της και θελήσει να βγη έξω άπ' την αίθουσα αυτή, δεν θα την έμποδίσουμε. Θα την αφήσουμε να προχωρήσει ελεύθερα, παρακολουθώντας την βήμα προς βήμα. Κι είμαι βέβαιος πως θα μās φέρη στη φωνή του τέρατος.

-Τη νύχτα; ψιθύρισε με τρόμο. -Φυσικά. Γιατί διαστύζετε;

-Γιατί τη νύχτα ο βρυκόλακας είναι πανίσχυρος. Θ' αντιληφθή τα πάντα. Μπορεί να μās κάνει κακό.

-Έχετε δίκιο, αλλά τί πρέπει να γίνη;

-'Αν ήταν δυνατόν να γίνουν όλ' αυτά την ήμέρα;

-Μακάρι να μπορούσε να γίνη αυτό, μα δεν το πιστεύω. Πάντως θα δοκιμάσουμε...

Εμείναμε άγρυπνοι ως το πρωί.

Τίποτε το έκτακτο δεν συνέβη ως πού βγήκε ο ήλιος.

(Άπ' το 'Ημερολόγιο της Μίνας 'Αρκερ).

Το μεσημέρι σήμερα ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ ύπνώτισε την έγγονή του και της ζήτησε να μās οδηγήση στην κρύπτη του βρυκόλακα.

Η νέα σηκώθηκε επάνω και προχώρησε έξω από την αίθουσα. Έβαδίζαμε ξοπίσω της συγκινημένοι, με τις καρδιές σφιγμένες.

Θά τελείωνε άραγε η τραγική ιστορία μας;

Θά κατορθώναμε την ήμέρα αυτή να στείλουμε στον 'Αδη τον άπισσο γυνό του κόμητος Δράκουϊλα;

Ημιαστε άναολοι.

Η έγγονή του καθηγητού προχώρησε στο διάδρομο, πέρασε από

ο νέος σηκώνεται θεθως πειά και τραγουδεί σιγά, με το τουγκό κωλημένο στην άκρη του στόματός του. Γέρνει λίγο προς τα πίσω, στανρώνει τα χέρια μπρός στο στήθος του και κυττάζει τη θέαση με μάτια όνειροπόλα.

Ο γέρος στέκει πάντα άσάλευτος. Το κεφάλι του είναι προσημένο άπάνω στο στήθος του και φαίνεται σαν να κοιμάται.

Η γαλιάνες σιές πού άπλώνονται στα βουνά, γίνηκαν τώρα πιο σκοτεινές και άπαλές.

Κι' ο νέος τραγουδά:

-'Ω σόλε μίο!

Ο ήλιος είν' ώμορφος, γλυκειά μου, πιο ώμορφος κι' άπ' το πρόσωπό σου.

Δούσε με τώρα με το φώς σου και γέμισέ μου την καρδιά μου!...

Τα πράσινα κύματα γελοών άδιάκοπα, εύθιμα και πεταχτά, στην άπείρανη θέλασσα πού τη φωτίζει ο όλόλαμπρος ήλιος...

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

διάφορες αίθουσες κι' έξωφρα στάθηκε ακίνητη μπρός στη σκάλα πού οδηγούσε στο επάνω πάτωμα. Έπλενέθη τότε ο καθηγητής και της φώναξε έπιτακτικά:

- Προχώρησε!

Η νέα δεν κουνήθηκε άπ' τη θέση της.

- Προχώρησε! Ξαναφώναξε ο Βάν 'Ελισγγ.

Η δύστυχη μικρούλα ύπάκουσε.

Άρχισε ν' άνεβαίνη τα σκαλιά σιγά-σιγά, σαν να δίσταζε, σαν να μην ήθελε να προχωρήση.

Φτάσαμε στο επάνω πάτωμα του πύργου. Η νέα ξαναστάθηκε εκεί.

Ο καθηγητής έπενέθη και πάλιν. Μά αυτή τη φορά μάταια την πρόσταζε να προχωρήση.

Η νέα άντιστεκόταν. Έμεινε πεισματικά κερραωμένη στη θέση της.

Κι' όταν ο καθηγητής της φώναξε συγκεντρώνοντας όλη του την έπιβολή στη φωνή του, να συνεχίση τον δρόμο της, ή μικρούλα άφησε μιá κραυγή πόνου και σωριάστηρε κάτω στο πάτωμα, θρηνηώντας άτελιπσιμένα και τραυλίζοντας:

-'Οχι, όχι, δεν το θέλω, δεν πρέπει, δεν μπορώ... δεν μπορώ!... Θέλετε να του κάνετε κακό... Θέλετε να τον σκοτώσετε... Γιατί;... Γιατί;...

Ενώ μιλούσε έτσι, σπαρτάριζε σαν το ψάρι.

Γύρισα και κύτταξα τον καθηγητή. Ήταν κατάκλωμος.

- Φτάνει! ψιθύρισε. 'Υπάρχει κίνδυνος να πάθη ή άγαπημένη μου έγγονή κανένα άνεπανόρθωτο κακό. 'Αν και ύπνωτισμένη, καταλαβαίνει τους σκοπούς μας και άντιδρά. 'Ας μη χάνουμε καιρό...

Συγχρόνως ο Βάν 'Ελισγγ έσκυψε, άρπαξε στην άγκαλιά του τη νέα και κατέβηκε τρέχοντας στο διαμέρισμά μας. Εκεί την ξύπνησε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Η μικρούλα δεν κατάλαβε, δεν μάντεψε τίποτα άπ' ό,τι συνέβη. Φαινόταν όμως ύπερβολικά κουρασμένη και ο καθηγητής την συμβούλεψε να πλαγιάση.

-Και τώρα, μās ειπε ο Βάν 'Ελισγγ όταν μείναμε μόνοι μας, δεν μās μένει παρά να κάνουμε τη νύχτα εκείνο πού προσπαθήσαμε να κάνουμε προό όλιγου. 'Αν ο βρυκόλακας θελήσει να τραβήξη κοντά του

άπόψε την έγγονή μου, θα την αφήσουμε να βγη από την αίθουσα και θα την παρακολουθήσουμε. Οί κίνδυνοι είνε μεγάλοι, μα δεν μπορεί να γίνη άλλωδως.

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωάνθαν 'Αρκερ).

Μās καταράστηρε ο Θεός φαίνεται...

Τα σχέδιά μας άνετρατήσαν. Τρομερή συμφορά μās έπληξε. Ο καθηγητής είνε τρελλός άπ' την άπελπισία του. Τί θα γίνη πλέον;

Βρισκόμαστε το άπόγευμα στην αλλη του πύργου και μιλούσαμε.

Επάνω είχαν μείνει τα δυό κορίτσια. Ο Πιοτός ήταν μαζί μας.

Πάνω στη συζήτησι, δεν καταλάβαμε, άλλομονο, πως ο ήλιος είχε δύσει προό ενός τεταρτου. Στα πανύψηλα αυτά βουνά άπατάται κανείς εύκολα άπ' το άντιφέγγισμα της δύσεως.

Πρώτος ο καθηγητής άντελήφθη τί είχε συμβεί, άνησύχησε κι' έτρεξε ν' άνέβη στον πύργο. Προηγείτο μερικά βήματα. Έγώ κι' ή Μίνα τον άκολουθούσαμε.

Έξωφρα τον άκούσαμε να φωνάζη άπελπισμένα:

- Κατάρα!... Κατάρα!... Το παιδί μου!... Πού είνε το παιδί μου;...

Τρέξαμε άμέσως κοντά του και με την πρώτη ματιά πού ρίξαμε στο δωμάτιο, καταλάβαμε τί είχε συμβεί, τί έκανε τον καθηγητή να κραυγάξη άπελπισμένα.

Μέσα στην κάμαρη δεν βρισκόταν παρά μονάχα ή κόρη μας. Καθισμένη σε μιá πολυθρόνα, μισοπλαιασμένη στα βελούδενια χρυσοκέντητα προσέφαλα, κοιμόταν.

Η έγγονή του καθηγητού Βάν 'Ελισγγ έλειπε.

Η κόρη μας πετάχτηκε τρομαγμένη άκούγοντας τις κραυγές του καθηγητού και μās κύτταζε αστοιχημένη.

Ο Βάν 'Ελισγγ έτρεξε άμέσως κοντά της και τη ρώτησε με φωνή πού την έπνιγε και την έκανε υπόκωφη ή μεγάλη του αγωνία:

- Το παιδί μου, ή έγγονή μου, πού είνε το παιδί μου;

Η κόρη μας κύτταξε άνησυχια γύρω της, χωρίς να δώση άπάντησι. Φαινόταν ακόμα ξαλοκωμένη άπ' το ξαφνικό της ξύπνημα. Σιγά-σιγά όμως ή ζάλη της πέρασε, άρχισε να καταλαβαίνη, έμάντεψε την τρομερή αλήθεια και έξασπασε σε δυνατά κλάματα.

Η Μίνα κάθισε πλάι της και την πήρε στην άγκαλιά της.

Ο καθηγητής έτρεμε δόλοληρος.

Προσπάθησε να κάμη άπαλή τη φωνή του και ειπε στην κόρη μας, πιάνοντας της το χέρι:

- Συγγνώμη, μικρούλα μου, άν σ' έτρομάξα. Μά πείτε μας, πείτε μας γρήγορα, πού είνε ή φίλη σας, πού είνε ή έγγονή μου;

(Άκολουθεί)